

nu at kunne betage hende enhver Mistanke med sin Livfuldhed.

Baade Faderen og Moderen lod da ogsaa temmelig rolige. Derimod var Ivan aldeles sønderknust. Han, der ellers talte om tyve Ting mellem hver Mundfuld, sagde under hele Maaltidet ikke et Ord, saa uforberedt havde Efterretningen truffet ham.

Efter Bordet gik han ind i Biblioteksværelset til Faderen, der allerede sad derinde og skrev.

»Forstyrrer jeg?»

»Nej, du kommer just tilpas. Jeg vilde netop have sendt Bud efter dig. — Har du noget paa Hjerte?»

»Det samme maaske som du. Jeg fik med Eftermiddagsposten et Brev fra Sidenius — nogle Linjer blot, — i Anledning af hans og dit pekuniære Mellemværende. Han beder mig om at sige dig, at det naturligvis er hans Hensigt at tilbagebetale dig Pengene. Han ønsker blot lidt Hensland.«

Philip Salomon tav foragtsfuldt. Han kunde ikke faa sig til at tage Pers Navn i Munden.

»Det var noget andet, jeg vilde dig,« sagde han derpaa og tog den Skrivelse, han netop havde udfærdiget. »Gør mig den Tjeneste at tage til Byen straks med detteher. Og sørg for at faa det trykt saa hurtigt som muligt. Som du vil se, er det en Meddelelse til vor Omgangskres, — du kan paa